

De Ster

Brigham Young

wiens geboortedag 1 Juni wordt herdacht.

DE TWEDE PROFEET VAN DE KERK.

(Zie blz. 168)

1 Juni 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang - No. 11

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Maar leert dat hij die de werken der gerechtigheid doet, zijne beloning zal ontvangen, zelfs vrede in de wereld, en het eeuwige leven in de toekomstige. L. en V. 59:23.

INHOUD

BLIJFT GETROUW	door A. D. Jongkees	163
WAT DE WERELD VAN HEDEN NOODIG HEEFT		166
VAN DE REDACTIE:		
BRIGHAM YOUNG		168
NIEUWE BIJBELVERTALING		170
VOOR JONGE OOGEN	door Oom Ben	171
HET GETUIGENIS VAN MARTIN HARRIS		172
VRAGEN VAN PROTESTANTEN		173
ZENDINGSNIEUWS		174
DE KLEINE JOHANNES	door Frederik van Eeden	175

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

Drukwerk

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

BLIJFT GETROUW

door A. D. JONGKEES,

1e raadgever in de Nederlandsche Zending van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

HET STORMT. Dreigendjagen de aan flarden gescheurde wolken langs den hemel. Dreunend breken de torenhooge golven zich de onstuimigen kop tegen de stalen wanden van het in nood verkeerend schip, dat worstelt tegen de zeeën. Langzaam, als een ten doode vermoeid strijddros heft het zich op uit het kolkende water. Hooger, steeds hooger verheffen zich de golven en met donderend geraas stort een waterlawine zich over het dek uit. Gekraak van hout, gerinkel van glas, kreten van doodsangst: het volgende oogeblik vechten de opvarenden voor hun leven, trachtende te grijpen, wat onder hun bereik komt om een zekeren verdrinkingsdood te ontgaan. Doch het baat niet. De wrakstukken, zelf aan de genade der woedende elementen overgeleverd, tollende in het kokende water rond en worden met den stroom meegesleept, daarbij diegenen met zich voerend, die zich hadden vastgeklampt om steun. Zij worden meegesleurd en zij weten niet waarheen.

In deze chaotische tijden dobberen op de levenszee thans vele scheepjes stuurloos rond en loopen groot gevaar tot wrakhout te worden geslagen, gedreven en op een neer geworpen als zij worden door den wind. En allen, die zich aan hen vastklampen, ervaren dat zij even stuurloos zijn als voorheen.

De mensch, die zich in den nood dezer tijden tot zijn naaste

wendt om geestelijken steun, komt bedrogen uit. Wel moge hij tijdelijk troost en opbeuring ontvangen, doch deze bron blijft niet immer vloeien.

Gezegend zijn thans zij, die het Licht, toen dit tot hen werd gebracht, hebben aangenomen en daarin staande zijn gebleven. Voor hen is het, dat ik deze woorden schrijf, opdat zij indachtig mogen zijn alles, wat onze Heer en Meester aangaande deze tijden heeft gezegd en welke troostwoorden Hij daarbij heeft gesproken.

Gij allen, die het Evangelie kent en daarin trouw hebt gewerkt; weet dat oorlogen, aardbevingen en pestilentiën *moesten* komen, omdat, gelijk Gods profeet zegt (en hij kan niet liegen)

„Want het land is bevekt vanwege zijn inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond. Daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen, zullen verwoest worden; daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden en er zullen weinig menschen overig blijven.” Jesaja 24: 5, 6.

Ook weet ge, dat het waar is, hetgeen Zijn profeet van dezen tijd heeft gesproken:

En in dien dag zal van oorlogen en geruchten van oorlogen gehoord worden, en de geheele aarde zal in beweging zijn, en de harten der menschen zullen bezwijken, en zij zullen zeggen dat Christus zijne komst vertraagt tot het einde der aarde.

En de liefde der menschen zal

verkouden, en ongerechtigheid zal de overhand nemen;

En wanneer de tijden der Heidenen ingegaan zullen zijn, zal een licht onder hen die in duisternis zitten voortbreken, en het zal de volheid van Mijn Evangelie zijn;

Doch zij ontvangen het niet, want zij bemerken het licht niet en zij wenden hunne harten van Mij vanwege de voorschriften der menschen;

En in dit geslacht zullen de tijden der Heidenen vervuld zijn;

En er zullen mannen in dat geslacht zijn die niet zullen sterven totdat zij een overvloeiende plaag zullen zien; want eene verwoestende ziekte zal het land bedekken;

Doch Mijne discipelen zullen in heilige plaatsen staan, en zullen niet bewogen worden; maar onder de goddeloozen zullen de menschen hunne stemmen verheffen, en God vloeken en sterven.

En er zullen eveneens aardbevingen in verschillende plaatsen en vele verwoestingen zijn; nochtans zullen de menschen hunne harten tegen Mij verharden, en het zwaard tegen elkander opheffen en elkander doodden.

En, nu, toen Ik, de Heere, deze woorden tot Mijne discipelen gesproken had, waren zij ontroerd;

En Ik zeide tot hen, weest niet ontroerd, want wanneer al deze dingen geschieden zullen, zoo moogt gij weten dat de beloften die aan u gemaakt zijn, vervuld zullen worden;

En wanneer het licht zal beginnen voort te breken, zoo zal het met hen zijn naar eene gelijkenis welke Ik aan u wil toonen:

Gij ziet en aanschouwt de vijgeboomen, en gij ziet hen met uwe oogen, en zegt wanneer zij beginnen uit te spruiten, en hunne bladeren nog teeder zijn, dat de zomer nabij is;

Evenzoo zal het zijn in den dag wanneer zij al deze dingen zien zullen, dan zullen zij weten dat de ure nabij is;

En het zal geschieden, dat hij die Mij vreest voort zal zien naar de komst van den grooten dag des Heeren, zelfs voor de teekenen der komst van den Zoon des menschen;

En zij zullen teekenen en won-

deren zien, want die zullen boven in de hemelen en beneden op de aarde getoond worden;

En zij zullen bloed, en vuur, en rookdamp aanschouwen;

En voordat de dag des Heeren komen zal, zal de zon verduisterd en de maan in bloed veranderd worden, en sterren zullen van den hemel vallen;

En het overblijfsel zal to deze plaats vergaderd worden,

En dan zullen zij naar Mij uitzien, en zie, Ik zal komen; en zij zullen Mij in de wolken des hemels zien, bekleed met macht en groote heerlijkheid, met al de heilige engelen; en hij die niet voor Mij waakt zal afgesneden worden.

Luistert ook naar de ontroerende woorden, welke Jezus sprak tot Zijn discipelen op den dag, Zijn gevangenneming vooraf gaande, woorden, bijna 2000 jaar geleden gesproken, doch nog van onverminderde kracht voor hen, die het verlangen hebben Hem te dienen.

Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden geloof in God, geloof ook in Mij.

In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben: Ik ga heen om u plaats te bereiden;

En zoo wanneer Ik heen zal gaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kome Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben;

Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.

Geloof gij niet, dat Ik in den Vader ben, en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot ulieden spreek, spreek Ik van Mijzelfen niet, maar de Vader, die in Mij blijft, die doet de werken.

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik ulieden: die in Mij geloof, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en zal meer doen dan deze; want Ik ga heen tot Mijnen Vader.

En zoo wat gij begeeren zult in

Mijnen naam, dat zal Ik doen; opdat de Vader in den Zoon verheerlijkt worde.

Indien gij Mij liefhebt, zoo bewaart Mijne geboden.

En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid.

Namelijk den Geest der waarheid, welken de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.

Ik zal u geene weezen laten; Ik kome *weder* tot u.

Vrede laat Ik u, Mijnen vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd, en zijt niet versaagd.

Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.

Zoo zij het. De dagen, die achter ons liggen en als een wervewind over ons heen zijn gegaan, zij hebben onze harten weliswaar met benauwdheid vervuld, toch tevens hebben zij gediend om onze getuigenis van de waarachtigheid van de zaak, welke wij dienen, te versterken. Wij zijn nu zekerder dan ooit, dat uitkomst nabij en „Alles Wel” is.

Zekerder dan ooit zijn wij ervan, dat Zijn woord waarachtig en getrouw is. Ook waar Hij zegt in Zijn allervolmaakst gebed:

„Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.”

* * *

HULP AAN ROTTERDAM

Oproep aan alle leden en vrienden der Kerk

Aan allen, die iets kunnen en willen missen om den nood te lenigen van diegenen onder de leden, die door het noodlot zijn getroffen, wordt vriendelijk, doch dringend verzocht, hun gift te zenden aan het Hoofdkantoor der Nederlandsche Zending,

LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

Gaarne zullen in ontvangst worden genomen: geld, boven- en onderkleeren, beddegoed, enz. enz. (Geen levensmiddelen).

Het Zendingsbestuur

WAT DE WERELD VAN HEDEN NOODIG HEEFT

Uit de Improvement Era.

In Spreuken 6 lezen wij:

„Deze zes haat de Heere; ja zeven zijn Zijner ziel een gruwel: Hooge oogen, eene valsche tong, en handen die onschuldig bloed vergieten. Een hart, dat ondeugd-zame gedachten smeedt; voeten die zich haasten om tot kwaad te loopen; een valsch getuige, die leugenen blaast, en die tus-schen broederen krakeelen in-werpt.”

Wij allen hebben wel eens menschen ontmoet, die een of meer van bovengenoemde slechte eigenschappen bezitten en weten hoe zelfs wij deze dingen in onze medemenschen haten. De eigen-schappen, die de wereld van heden broodnoodig heeft en die ouden zoowel als jongen niet kunnen ontberen om geluk en succes in het leven te hebben, kunnen als volgt worden ge-noemd:

Eerbied voor God.... Heb God lief en onderhoudt Zijn ge-boden en ge zult nimmer ver afdwalen.

Eerbied voor de wet.... Veel menschen beroemen er zich op, dat zij de wet ontduiken. Dat wreekt zich vroeg of laat.

Waardeering.... Vaak ont-waart men.... vooral onder de jongeren.... een volslagen gebrek aan waardeering voor hetgeen andere menschen doen voor hun welzijn. Cultiveer dezen geest van waardeering; dit helpt de wereld beter en gelukkiger te

maken. Beschouw de hulp die andere menschen u geven, niet als een vanzelfsprekende zaak, als iets dat u van rechtswege toe-komt.

Waardeer het en toon deze waardeering.

Betrouwbaarheid. — Belooft nooit iets lichtvaardig. Laat, wat ge zegt u ernst zijn, meen wat ge zegt en zeg wat ge meent, zoodat anderen ten allen tijde en onder alle omstandigheden volkomen op u kunnen vertrouwen.

Nauwkeurigheid. — Leer in elk detail nauwkeurig zijn. Neem geen enkele taak te licht op, doe voor elk werk uw uiterste best.

Grondigheid. — Weest grondig. Slordigheid en onnauwkeurigheid leiden nimmer tot succes. Ver-waarloos in uw arbeid geen enkel detail.

Eerlijkheid. — Weest eerlijk ter wille van de eerlijkheid zelve en omdat het recht is zoo te zijn en niet omdat het de beste politiek is.

Kennis. — Ken uw werk en heb het lief. Het succes komt tot hen, die elk onderdeel van hun werk beheerschen. Ken uw werk en gij zult het lief krijgen. Te beklagen is hij, die voortdurend werk moet doen, waar hij niet van houdt. Iedere dag is een steeds weer keerende kwelling voor hem en geluk is verre van

hem. Hij zal nooit trachten zijn kennis te vermeerderen en promotie blijft dus uit.

Eerbied voor de rechten van den naaste. — Hoe vaak ontmoeten wij menschen, die de rechten van hun naasten niet achten, doch hun eigen rechten jaloersch bewaken. Wij mogen nooit vergeten, dat onze medemensch dezelfde rechten heeft als wijzelf.

Verantwoordelijkheid. — Leer de verantwoordelijkheid, die op uw schouders wordt gelegd, dragen en waardeeren. Verzaak haar nimmer, want de mensch wordt door verantwoordelijkheid groot. Hij die voor het dragen van verantwoordelijkheid terugschrikt, brengt het nooit ver. Hij zal altijd een volger en nimmer een leider zijn.

* * *

Zijn koe had grooter waarde voor hem dan zijn kind.

Onlangs was ik op bezoek bij een landeigenaar. Hij leidde mij rond over zijn boerderij en toonde mij zijn veestapel. Boven de krib van elke koe hing een stamboom. Van elk beest was nauwkeurig boek gehouden en elk detail was den eigenaar bekend. Thuis, in zijn bibliotheek had hij een blauwdruk van elk zijner dieren. Toen wij echter over het arbeidsprobleem op zijn land spraken en ik hem vroeg hoeveel van zijn menschen hij persoonlijk kende, zeide hij letterlijk het volgende :

„Zij zijn voor mij allemaal gelijk, ik zou den een niet uit den ander kennen.” Later op den avond kwam een jonge man in een auto. Hij trad binnen en vroeg

Nederigheid. — Weest nederig. Wordt nimmer hoogmoedig. Het is de nederige mensch die altijd het respect en het vertrouwen van zijn medemensch wint en het dichtst tot zijn God nadert.

Heb uw naaste lief. — De liefde verwarmt het hart en maakt ons vriendelijk en waarlijk groot.

Voorbeeld. — Voorbeeld is altijd beter dan voorschrift. Weest zooals gij anderen zoudt wenschen dat zij zouden zijn en weest in elk uwer handelingen datgene, wat men van u verwacht.

Wij kunnen de zelfzucht verdrijven en onszelf vergeten voor het welzijn van anderen. Wanneer wij ons leven aan dienstbetoon wijden, dan helpen wij ten volle mede om de algemeene broederschap tot stand te brengen, gelijk God van ons verlangt.

of des landeigenaars eenige dochter mee mocht naar een feestavond. Daar het uiterlijk van het jonge mensch mij in 't geheel niet aanstond, vroeg ik den vader, toen zij waren vertrokken :

„Wie is die jongen?”

De vader antwoordde: „Ik weet het niet, een van Marie's vrienden.”

Deze man had een blauwdruk van elk zijner koeien, maar kende niet eens de naam van den man, die gekomen was om zijn dochter te halen en die haar niet voor den volgenden morgen twee uur thuis bracht.

De landeigenaar verwaarloosde de menschelijke ziel, tehuis zoowel als op zijn land.

(Overgenomen).

1 JUNI 1940

VAN DE REDACTIE

BIJ DE VOORPAGINA

BRIGHAM YOUNG,

de tweede Profeet van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen. (1 Juni 1801—29 Augustus 1877.)

DEN 1sten JUNI 1940 zal het 139 jaar geleden zijn, dat Brigham Young te Wittingham, Vermont, in de Vereenigde Staten van Amerika, werd geboren. Naar aanleiding hiervan mogen eenige bijzonderheden uit het leven van dezen grooten leider hier een plaats vinden.

Brigham Young, die van beroep schilder en glazenmaker was, maakte met het Evangelie voor het eerst kennis in de herfst van het jaar 1831, toen hij een exemplaar van het Boek van Mormon uit de handen van Samuel H. Smith ontving. Den 14den April 1832 werd hij door Eleazer Miller gedoopt, daarna onmiddellijk tot ouderling verordend en op zending gezonden in den staat New-York. Den 14den Februari 1835 werd hij onder de handen van Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris (de drie getuigen van het Boek van Mormon) tot het ambt van Apostel geroepen. Verscheidene jaren heeft hij in de Oostelijke staten gepredikt. In 1840 was hij op zending in Engeland, waar hij na een éénjarig verblijf duizenden tot het Evangelie had gebracht. Met weergalooze onverschrokkenheid stond hij den Profeet Joseph Smith en de zijnen tijdens de vervolgingen in Missouri en Illinois ter zijde en toen

Joseph den 27sten Juni 1844 werd vermoord, werd Brigham Young uit hoofde van zijn ambt als president van den Raad der Twaalven leider der Kerk en den 5den December 1847 als haar tweede president gekozen. Na den dood van den Profeet Joseph Smith, was het Brigham Young, die de opgejaagde en uit hun huizen verdreven Heiligen verzamelde en hen over een afstand van meer dan 1600 k.m. naar het Rotsgebergte, naar de Zoutmeervallei, leidde.

Toen de pioniers daar aankwamen, liet Brigham Young, die door de bergkoorts was aangetast, den wagen, waarin hij lag, draaien, opdat hij, rechtop zittend, de geheele vallei kon overzien. Na eenige oogenblikken zwijsend het landschap te hebben aanschouwd, zeide hij: „Dit is de plaats, rijd door.” Bij het zien van deze plaats, een barre woestenis, barstten sommige vrouwen in tranen uit. Maar Brigham Young wist wat hij zeide. Hem was de plaats in een visioen getoond, hij was zeker van zijn zaak en wankelde geen oogenblik, ofschoon de eerste houweelen, waarmede de bodem werd bewerkt, op den harden grond in stukken braken. Hij deed deze wildernis, waarvan een senator der Vereenigde Staten uit die dagen zeide :

„.....Welk nut heeft dit gebied voor ons als bouwland? Ik geef er geen cent voor en ik wenschte voor God, dat wij het niet bezaten”.... bloeien als een roos. Hij deed er een stad verrijzen, die thans tot een der schoonste van de wereld wordt gerekend. Als gouverneur van de staat Utah deed hij zich

totdat Hij, die onze harten heeft geïnspireerd om de profetieën Zijner heilige profeten te vervullen, dat het huis des Heeren zou worden gevestigd op de toppen der bergen, voldaan zij en zegge: »Het is genoeg.«

Na een leven van strijd en harden arbeid, arbeid voor Gods Koninkrijk op aarde en voor de

kennen, niet alleen als een waar Christen, doch ook als een der grootste leiders, kolonisten en staatslieden van dezen tijd.

Hij deed een tempel bouwen, welks architectuur de bewondering van velen opwekt. Toen in Februari 1853 de grond was opgebroken voor de fundeeringen van den grooten Zoutmeertempel, werden op Woensdag 6 April d.a.v. de hoeksteen gelegd. Nadat de Zuid-Oostelijke hoeksteen was geplaatst, sprak Brigham Young aldus:

»De Zuid-Oostelijke hoeksteen van den Tempel zij door ons den Allerhoogste toegewijd. Dat deze blijve in vrede, totdat zijn taak is volbracht, en

welvaart van zijn volk, strijd tegen laster, vervolging en verdachtmaking, stierf de groote leider den 29e Augustus 1877 te Salt Lake City. Zijn laatste woorden waren: „Joseph, Joseph, Joseph!” Hij dacht aan..... of sprak wellicht met..... den profeet Joseph Smith.

„Brigham Young”... aldus lezen wij in de geschiedenis der Kerk, „de groote pionier, doch nog grooter als een profeet des Allerhoogsten, werd door de rechtvaardigen evenzeer bemind als door de slechten gehaat. Zijn leven was een leven van beproevingen.

Weinige zijn de dagen, waarin hij in vrede leefde, doch vele

waarin hij leed en arbeidde voor zijn medemenschen. Hij stierf onbegrepen, behalve door die kleine schare Heiligen, die niet alleen lief en leed met hem hadden gedeeld, doch ook de zekerheid van een eeuwig leven in het Koninkrijk van onzen Vader.”

* * *

Nieuwe Bijbelvertaling.

Aan Bijbelvertalingen hebben wij langzamerhand geen gebrek. Zij, die in den loop der jaren hun beste krachten hebben gegeven om iets beters te maken dan de Statenvertaling van 1637, hebben ieder op hun wijze verdienstelijk grondwerk verricht. Maar het ziet er naar uit, of de nieuwe vertaling van het Bijbelgenootschap, tot stand gekomen door de samenwerking van een groot aantal protestantsche theologen van uiteenlopende richting (verheugend oecumenisch verschijnsel!) de beste kans heeft, de nieuwe Nederlandsche standaardvertaling te worden. Het is niet mogelijk, de redenen hiervan in het kort te ontvouwen; in één voorbeeld moge men een aanwijzing vinden:

„Dit nu hetgeen ik u aanzeg, prijs ik niet, namelijk dat gij niet tot beter maar tot erger samenkomt.” (I Cor. 11 : 17, Statenvertaling).

„Maar dit kan ik, terwijl ik u deze bevelen geef, niet prijzen: dat gij niet tot heil maar tot onheil samenkomt.” (Idem, Leidsche vertaling.)

„Maar bij de volgende verordeningen kan ik niet prijzen, omdat uwe samenkomsten niet ten goede maar ten kwade leiden.” (Idem vert. Brouwer.)

„Nu ik dit voorschrijf, moet ik er (tevens mijne) afkeuring over uitspreken, dat uwe samenkomsten niet tot zegen, maar tot schade zijn.” (Idem, vert. Bijbelgenootschap.)

In het prospectus van het thans verschenen *Nieuwe Testament* (f 1.90; kleine uitg. f 0.40), dat door het Bijbelgenootschap is samengesteld, vindt men een groot aantal verdere voorbeelden. Zij vormen een sterk pleidooi voor den zin en de levenskracht van deze nieuwe vertaling. (Haagsche Post, 24 Febr. 1940).

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Juni.

AVONDMAALSVERS

O, God, de eeuw'ge Vader,
 Als wij rein voor U staan;
 Wil zeg'nen 't brood en water
 Voor wij 't gebruiken gaan.

Jesaja 1 : 2: „Hoort, gij hemelen, en neemt ter oore, gij aarde, want de Heere spreekt.

Vaar jonge Ogen

Tweede serie

De Paardenbloem.

Nu het mooie voorjaar weer in het land gekomen is, zien wij ze haast overal, de paardenbloemen met hun gele kopjes. En na een poosje zien wij ze ook met grijze kopjes. En zijn ze niet mooi? Ik veronderstel dat sommige menschen die ze nu verachten omdat ze zoo heel gewoon zijn, er aardig wat voor zouden willen betalen om ze uit het buitenland in te voeren voor hunne broeikassen, als ze zeldzaam en duur waren.

Heb je ooit een paardenbloem gevraagd je te vertellen waarom zij groeit en wat haar levenstaak is? Misschien zou ze 't je vertellen als je 't haar ging vragen! Het is een voornaam iets, te leeren vragen te stellen omtrent alles wat ons omringt. Maar wij moeten weten hoe wij luisteren moeten als wij verstaan willen wat ze zeggen.

Laatst vroeg ik die gouden sterren op het grasland waarom onze Vader in den hemel zoo druk bezig was geweest ze te laten groeien al deze weken van het voorjaar. En toen ik luisterde, hoorde ik hen zeggen: „Het was opdat wij mooi mochten worden, want onze Vader in den hemel houdt van alles wat mooi is”. Maar sommige paardenbloemen hadden grijze pluimpjes gekregen. En die hadden wat anders te vertellen: „Onze Hemelsche Vader heeft ons laten groeien opdat wij iets mochten hebben om weg te geven.”

Toen merkte ik dit verschil tusschen de twee: de gouden bloemen houden hunne bloemblaadjes vast, alsof ze bang waren een er van te verliezen, maar de grijze bloemhoofdjes geven al hunne glorie weg, o zoo makkelijk. Pluk je zoo'n pluimkopje af en je blaast er op, dan laat de bloem al de pluimpjes los, net alsof dat het was waarvoor ze geschapen waren! Dat is het verschil tusschen de onvolmaakte bloem en de gerijpte bloem. De onvolmaakte is er tevreden mede, alleen maar mooi te wezen. Maar de volmaakte bloem geeft het beste dat ze heeft weg. En zoodoende helpt ze de wereld voor een volgenden zomer op te vroolijken.

Als je een van die zilverachtige bloemen op het grasveld nauwkeurig bekijkt, zal je Gods plan zien. Zijn bedoeling was dat elk bloempje een moedertje zou worden: en de kindertjes zijn kleine zaadjes.

Elk zaadje is gepluimd: er zit een klein feeën-parachutje aan vast, zoo'n valscherp waarmee vliegers wel eens neerdalen. En onder een vergrootglas kan je zien dat elk parachute-steeltje gehaakt is, zoodat het zich vastklemt waar het ook neervalt. Dit stelt het zaadje in de gelegenheid zich aan den grond vast te klemmen en zich daar een nestje maken. Let er maar eens op hoe die kleine parachutjes wegzeilen als je er op blaast: elk valschermpje of pluimpje draagt een zaadje, kant en klaar voor zijn werk!

In het twaalfde hoofdstuk van de Handelingen kun je een verhaal lezen omtrent Herodes; hoe hij de Kerk volgde, één van de Apostelen ombracht en Petrus in de gevangenis liet werpen. Maar in het 24ste vers lezen wij deze merkwaardige woorden: „*En het Woord Gods wies, en vermenigvuldigde*”. Je kunt begrijpen wat Herodes dacht. Hij zou vinnig blazen op het kleine plantje, Gods Kerk, en het vernietigen. Maar ziet! het blazen verspreidt alleen maar de zaadjes om overal nieuwe bloemen te doen groeien. De vervolging, die Herodes de

Kerk aandeed, verspreidde alleen maar het waarheidszaad.

God maakte er gebruik van om de Kerk te doen groeien.

De bloempjes zijn niet bang voor den wind die blaast. Hij bereidt de zaadjes, die Gods schoonheids- en liefdesboodschappen zijn. En dan bestelt de wind, hoewel hij soms bitter koud is en o zoo hard waait, deze boodschappen heinde en ver.

Hij die de bloemen en het gerijpte zaad maakt, Hij gebiedt ook den wind. En hand aan hand volbrengen ze Zijn wil.

Oom Ben,

• •

Het getuigenis van Martin Harris.

Het volgende getuigenis werd door Martin Harris te Clarkston in Utah gegeven, kort voor zijn dood. Het is bewaard en vormt een bewijs temeer van de waarheid van het verslag, hetwelk in de Geschiedenis der Kerk is te vinden. (Deel 1 pag. 52-57), Zie ook L. en V, 5 : 10-16, 17 : 1-9).

Het getuigenis van Martin Harris luidt als volgt:

„Broeders: Ik geloof dat hier een engel aanwezig is om te luisteren naar wat ik u ga vertellen, en wat ik u zeg, zult gij nooit vergeten. De Profeet Joseph Smith, Oliver Cowdery, David Whitmer en ik waren tezamen in een kleine grot om te bidden, ten einde de belofte in vervulling te zien, dat wij met onze natuurlijke oogen de platen zouden mogen aanschouwen, opdat wij daarvan aan de wereld zouden kunnen getuigen. Wij baden eenigen tijd en tenslotte stond een engel voor David en Oliver en toonde hun de platen; ik had mij echter verwijderd om alleen te bidden en in de droefheid van mijn hart verzocht ik den Profeet Joseph Smith met mij neder te knielen en voor mij te bidden, dat ik ook de platen mocht zien. Aldus deed hij en onmiddellijk stond de engel voor mij en zeide: „Zie!” Toen ik naar hem opkeek, viel ik ter aarde, doch weldra stond ik weer overeind en zag ik den engel de gouden bladen omslaan en ik zeide: „Mijn Heer en mijn God, het is genoeg!” Toen hoorde ik de stem des Heeren zeggen: „Het boek, dat van deze platen is vertaald, is waar en juist vertaald.”

Vragen

VAN PROTESTANTEN

1. *Wat denkt gij van de wet van Mozes?*

De wet van Mozes was goed en bruikbaar voor den tijd, waarin zij werd medegedeeld; zij bevat de grondslagen der levenswetten en waarheden, doch haar „Gij zult niet” en „het oog om oog, tand om tand” werden door de logischer en vooruitstrevender leer van den vrijen wil en de broederlijke liefde vervangen, en wel door Christus. De menschen uit den tijd van Mozes konden geen hoogere wet leven dan die, welke Mozes hun had gegeven.

Paulus zegt ons, dat het Evangelie aan Abraham werd gepredikt, zoodat dit eeuwig verbond reeds voor Mozes' tijd op aarde was. De kinderen Israëls evenwel, daar zij eeuwen lang in slavernij en daardoor, wat hun intelligentie betreft, ten achter waren gebleven, hadden een hardere wet noodig, n.l. een, die zij konden begrijpen. Een wet, door welke zij konden worden opgevoed en geleid, opdat zij eenmaal het Evangelie van Christus zouden kunnen ontvangen en gehoorzamen. De wet van Mozes was voor hen een soort tuchtmeester.

Met de komst van Christus werd door de verkondiging van Zijn volkomener plan van hoogere orde de wet van Mozes vervuld en overtroffen. Wij gelooven, dat al het goede, dat in de wet van Mozes vervat was, in het Evangelie van Christus terug is te vinden. In het Boek van Mormon staat duidelijk, dat na de komst van

Uit „Der Wegweiser.”

Christus de menschen de wet van Mozes als vervuld beschouwden.

2. *Sterft de ziel (geest) des menschen bij zijn dood?*

De geest van den mensch sterft bij den dood niet. Slechts het lichaam wordt in het graf gelegd en dit zal later door den geest weder op zich worden genomen, die tot dusver in het paradijs, d.i. een bijzondere plaats waar alle geesten tusschen den dood en de opstanding vertoeven, heeft ge-woond.

Het woord, dat Christus aan het kruis tot den moordenaar sprak: „Waarlijk” zegt ons, dat de geest van den Heiland en die van den misdadiger niet zouden sterven, doch zouden ingaan in het paradijs. Terwijl Christus daar was, bemoeide Hij zich persoonlijk met de geesten dergenen, die ten tijde van Noach niet geloofden. (1 Petrus 3: 19-20). Dit bewijst, dat ook andere geesten niet sterven. In vele Christelijke kerken gelooft men, dat Christus met den misdadiger direct naar den hemel ging, nadat zij gestorven waren, maar de woorden van onzen Heiland tot Maria, drie dagen na Zijn dood (Lukas 20: 17) zijn voldoende bewijs, dat Jezus niet direct ten hemel voer, doch dat Hij het Evangelie aan diegenen in de geestenwereld verkondigde, die het vroeger, niet hadden begrepen, opdat ook zij overeenkomstig de menschen in het vleesch geoordeeld zouden worden. (1 Petrus 4: 6).

3. *Wat denkt gij van de groote hervormers Luther, Calvin, Huss?*

Wij beschouwen deze mannen als door God geïnspireerd om een groot werk onder de menschen tot stand te brengen. Hun werk bestond in het bereiden van den weg, opdat het Evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen zou kunnen worden hersteld. Zij verbraken de ketenen der duisternis en gaven de wereld haar vrijheid van godsdienstig denken en handelen terug. Deze mannen waren de voorloopers van de groote gebeurtenis: de herstelling van het Evangelie. Wij mogen niet de onjuiste gedachte aanhaangen, als zouden zij het Evangelie onmiddellijk hebben hersteld. Geen van hen beweerde, volmacht van den hemel te hebben ontvangen zulks te doen. Zij wilden allen de verhoudingen verbeteren, die in hun tijd heerschten, maar aan geen van hen was het gegeven geworden, het Evangelie te herstellen. Daartoe was iemand

bestemd, die later zou arbeiden, nadat deze voorbereidingen geëindigd zouden zijn.

4. *Waarom zoekt u geen verbinding met de geestenwereld, wanneer gij daaraan gelooft? (Spiritisme)*

Wij zoeken geenerlei verbinding met de geestenwereld en dat is in volkomen overeenstemming met de verklaringen der profeten van ouds. Indien de geestenwereld volgens uw meening de hemel is, dan trachten wij met haar in verbinding te komen, doch steeds op de rechtmatige manier. Gods profeten zijn de hiertoe aangewezen mannen en door hun tusschenkomst trachten wij in directe verbinding met Hem te komen en niet met gestorven verwanten. Wij gelooven, dat onze gebeden ons in verbinding met de geestenwereld brengen. Wij gelooven ook aan de verschijning van engelen en hemelsche wezens.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopdienst.

Tijdens een op 8 Mei j.l. gehouden doopdienst te Amsterdam, werd door Ouderling J. Greeff gedoopt: Jansje Hille, Gusta Sjoerds en Johannes de Vries, terwijl gedurende diezelfde vergadering door Ouderling E. IJlst gedoopt werden: Johanna Wilhelmina Kaptein en Anna Eugenia Hageman.

Wij heeten deze leden van harte welkom en wenschen hen veel zegen

en geluk op den thans ingeslagen weg.

Gehuwd

Te Amsterdam werd den 8en Mei 1940 door Ouderling J. Schipaanboord Sr. het huwelijk ingezegend van Jan C. D. Apking en Antje Hut.

Wij wenschen het jonge paar Gods beste zegen op hun verder levenspad.

* * *

Ofschoon niets zoo kostbaar is als de tijd, wordt niets zoozeer verkwist.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

ER WAREN drie weken na dien Vrijdagavond verlopen, zonder dat Johannes iets van zijn vriend bespeurd had. Het sleuteltje was nu ook weg en niets was hem nog tot zeker bewijs, dat hij niet gedroomd had. Dikwijls kon hij de vrees niet wegredeneeren, dat het alles toch maar inbeelding was geweest. Hij werd er stil onder, en angstig maakte zijn vader de opmerking, dat Johannes na dien nacht in de duinen zeker een ziekte onder de leden had gekregen. Johannes echter verlangde naar Windekind.

„Zou hij net zooveel van mij houden, als ik van hem?” mijmerde hij, terwijl hij aan het zoldervenster stond en over den groenen, bloemrijken tuin staarde, „waarom zou hij dan niet meer en langer bij mij komen. Als ik kon... Maar misschien heeft hij meer vrienden. Zou hij daar ook van houden, meer dan van mij. Ik heb geen andere vrienden, — geen één. — Ik houd alleen van hem. Zoo veel! o zoo veel!”

Tegen den diep-blauwen hemel zag hij een vlucht van zes witte duiven afsteken, die met kleppenden vleugelag over het huis zwenkten. Het scheen of één gedachte hen dreef, zoo snel en gelijkijdig veranderden zij telkens van richting, als om volop te genieten van de zee van zonlicht waarin zij zweefden.

Op eenmaal vlogen zij naar Johannes' dakvenstertje toe en streken met veel gefladder en wiekgeklepper op de dakgoot neer, waar zij bedrijvig kirrend heen

en weer bleven trippelen. — Een van hen had een rood veertje in zijn vleugel. Hij pluisde en trok er zoolang aan, totdat hij het in den bek hield, toen vloog hij op Johannes toe en gaf het hem.

Nauwelijks had Johannes het aangenomen, of hij voelde dat hij zoo licht en vlug werd als een der duiven. Hij strekte de leden uit, — de duivenvlucht vloog op, — en Johannes zweefde in hun midden mede, in de ruime, vrije lucht en den helderen zonneshijn. Niets was om hem, dan het reine blauw en de helle schittering der blanke duivenvleugels.

Zij vlogen over den grooten tuin naar het bosch, waarvan de dichte boomtoppen in de verte wuifden als de golven van een groene zee. Johannes keek naar beneden en zag zijn vader voor het open raam zitten in de huiskamer, — Simon zat met gevouwen voorpooten in het vensterbank en koesterde zich in de zon. „Zouden zij mij zien?” dacht hij, — maar hij durfde niet roepen.

Presto holde door de tuinpaden en snuffelde in iederen heester, achter elken muur, en krabbelde tegen elk deurtje van broeikas of oranjerie, om zijn baasje te vinden.

„Presto! Presto!” riep Johannes. Het hondje zag op en begon te kwispelstaarten en klagelijk te janken.

„Ik kom terug, Presto! wachten!” riep Johannes, maar hij was al te ver weg.

Zij zweefden boven het bosch en de kraaien vlogen krassend uit de hooge toppen, waarin zij hun

nesten hadden. Het was in 't midden van den zomer en de geur der bloeiende linden steeg in wolken uit het groene woud omhoog.

In een leeg nest, op den top van een hooge linde zat Windekind, met zijn krans van windelkenen op het hoofd. Hij knikte Johannes toe.

„Zijt ge daar! dat is goed,” zeide hij. „Ik heb u laten halen. Nu kunnen wij lang bijeen blijven — als gij wilt.”

„Ik wil wel graag,” zeide Johannes.

Toen dankte hij de vriendelijke duiven, die hem gebracht hadden en daalde met Windekind in het bosch af.

Daar was het frisch en schaduwrijk. De wielewaal floot, — altijd bijna hetzelfde maar toch eenigszins anders.

„De arme vogel,” zei Windekind, hij was eens een paradijsvogel. Dat ziet ge nog wel aan zijn vreemde gele vederen, — maar hij is veranderd en uit het paradijs verjaagd. Er is een woord, dat hem zijn vroegere prachtige kleeding kan teruggeven en hem weer in het paradijs brengen. Maar dat woord is hij vergeten. Nu probeert hij dag aan dag, om het terug te vinden. Het lijkt er wel iets op, maar het rechte is het niet.”

Tallooze vliegen glinsterden als zwevende kristallen in de zonnestralen, die door het donkere loover drongen. Als men aandachtig luisterde, kon men hun gonzen hooren als een groot een-tonig concert, dat het gansche bosch vervulde. Het was alsof de zonnestralen zongen.

Dik, donkergroen mos bedekte den grond en Johannes was weder zoo klein geworden, dat het hem

een nieuw bosch op den bodem van het groote bosch toescheen. Wat sierlijke stammetjes! — en hoe dicht groeiden zij op een! Het was moeilijk er tusschen door te komen en het moswoud scheen ontzettend groot.

Daar kwamen zij aan een mierenpaadje, Honderde mieren liepen bedrijvig af en aan, — sommigen stukjes hout, blaadjes of graspietjes in de kaken dragend. Het was zulk een gewoel, dat Johannes er bijna duizelig van werd.

Het duurde lang, voor dat een der mieren hen te woord wilde staan. Zij hadden het allen zoo druk. — Eindelijk vonden zij een oude mier, die was aangesteld om de bladluisjes, waarvan de mieren den honigdauw trekken, te bewaken. Daar zijn kudde erg rustig was, kon hij zich wel een poosje met de vreemdelingen bemoeien en hun het groote nest laten zien. Het was aan den voet van een ouden boomstam aangelegd, zeer groot en honderde gangen en kamertjes rijk. De bladluisherder gaf uitleg en leidde de bezoekers overal rond, tot in de kinderkamers, waar de jonge larven uit de witte windsels kruipen. Johannes was verbaasd en opgetogen.

De oude mier vertelde, dat men in groote drukte leefde wegens den veldtocht, die eerstdaags op handen was. Men zou een andere mierenkolonie, niet ver verwijderd, met een groote macht gaan overvallen, het nest vernielen en de larven rooven of dooden, daarvoor zouden alle krachten noodig zijn en men moest dus eerst het dringendste werk afdoen.

„Waarom is die veldtocht?” zeide Johannes, „dat lijkt mij niet mooi.”